

kaldt denne Toldrevision, som man stadig havde svævende over Hovedet, og som man ikke kendte. Det er noget, som Fabrikkerne have en stor Frygt for, og det er mange Gange blevet fremhævet, hvorledes det standser en stor Del af Foretagsomheden og Virkelysten. Man ved i Dag, hvorledes Toldforholdene ere, hvorledes Beskyttelsesfakterne virke, men man ved ikke, hvis til næste Aar en ny Toldlov traadte i Kraft, hvorledes den vilde komme til at virke paa de forskellige Omraader, og som Følge deraf maa man begrænse sig, hele Udviklingen bliver famlende og vakkende. Det er en Anskuelse hos Fabrikkerne, som meget ofte er kommen til Orde. Dette Duffe fra Industriens Side tror jeg vil vokse sig større og større, og jeg tror, at man tør regne med det som en Faktor ogsaa med Hensyn til Kravet om Indrømmelser fra vor Side ved en Løsning af hele dette store Spørgsmaal. Hvis de industridrivende sagde: Vi ere lige glade, det er os det samme, enten der røres ved Sagen eller ej, saa vilde Forholdene være vanskeliggere, og saa vilde Opfordringen til at nøjes med smaa Fremskridt være noget større.

Det er ikke min Mening ved denne Vejledning at gaa ind paa en Skildring af en hel Mængde Enkeltheder i Toldpositionerne i Forslagene, som de ligge for fra Flertallets og fra Mindretallets Side. Hvis jeg paa dette Tidspunkt skulde gøre det, tror jeg, at det væsentligst vilde blive en Repetition af vore Indstillinger og vor Motivering deraf, saaledes som disse foreligge for Folketingets Medlemmer. Da de Herrer ogsaa kunne læse dette, skal jeg ikke spille deres Tid med Betragtninger, der, som sagt, naturligvis i det væsentlige vilde blive en Gentagelse af disse Synspunkter, hvis jeg vilde gaa i Detail. Det skal jeg ogsaa ikke gøre, men naar nu denne Sag gaar over i det næste Stadium og bliver Genstand for Rigsdagsforhandling, kunde jeg blot have Vist til at sætte nogle Streger under de Hovedsynspunkter, som jeg ogsaa mener maa være Grundlaget for Rigsdagens Arbejde i denne Sag, og jeg kan gøre dette ved at samle mine Betragtninger i den Anledning om de 4 Hovedgrupper af Uoverensstemmelser, som jeg nævnte før. Jeg skal derfor vende mig med nogle faa Betragtninger til enhver af dem for sig. Den første Gruppe, jeg nævner, hvor der er Uoverensstemmelser, og hvor de ville blive, hvor der derfor er et Stykke Arbejde at gøre eller en Stilling at tage fra dette Ting's Side, var, som sagt, de finansielle Forbrugsfatter. Det Synspunkt, som har været ledende for Mindretallet, og som jeg meget vil tilraade at fast-

holde, hvad Hovedsynspunktet angaar, enten man nu vælger den samme Form eller uvider eller begrænser det noget, er altsaa dette, at man paa disse finansielle Forbrugsfatter kræver en absolut bethdelig og mærkelig Nedgang. Netop for at komme til dette Resultat har Kommissionens Mindretal valgt en Fremgangsmaade, som jeg ogsaa antager, at dette Ting i Hovedtrækkene vil slutte sig til, og det er den, at man har taget en Del virkelig bethdelige Positioner, som spille en finansiell Rolle, og som i Forbruget har en stor og indgribende Betydning, og paa disse Toldfatter gaar man til Bunds, rykker dem op med Nede. Jeg tror, at dette i og for sig er en rimelig og fornuftig Fremgangsmaade, set fra den almindelige Befolknings Synspunkt. Jeg ved meget godt, at fra et Finansminister-Synspunkt er det ikke den rigtige Vej at gaa. Nej, der er det altid Bejen, at man bare lader en lille Rest blive tilbage, thi Toldnedsættelserne bevirke jo som Regel — eller man kan gerne sige altid — et forøget Forbrug af vedkommende Artikel, altsaa naar det gælder om at faa en bethdelig Skat ind, taber man forholdsvis mindre. Væder man en lille Rest blive tilbage, f. Eks. $\frac{1}{4}$, er der en stor Sandsynlighed for, at Skatten inden ret længe kan vokse op til det halve af den tidligere Skat og maasse derover. Det affærer man sig fra ved at gaa til Bunds, som jeg kalder det, med Toldfatterne, det vil sige, frigive en Del af disse Positioner. Men det har jo ikke særlig været vor Opgave at tage dette Hensyn. Det finansielle, Hensynet til Statens Indtægt, er naturligvis ogsaa et Hensyn, vi ikke have kunnet lade ude af Betragtning, men vor Hovedopgave, den, vi naturlig ere kaldede til at varetage, og som vi naturlig ere repræsenterer for, maatte være at varetage Forbrugernes og den store menige Befolknings Interesser. Og det tror jeg nok, at de fleste, ja jeg kan vel sige alle uden for Højre, ville være enige med mig om, at i saa Fald er det den rette Vej at gaa at tage saa langt, som man synes at kunne forbyve, saa langt, det kan ventes at være et acceptabelt Tilbud, idet man nemlig tager en Del af disse Positioner og tager dem til Bunds. Det have vi, som ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, gjort over for en Række Positioner, Kaffe, Ris, Petroleum, Salt o. fl. andre Ting; men disse ere jo nogle af de allerstørste. Man har beständig fra Højres Side gjort gældende — ikke alene i Toldkommissionen, men, som ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, ogsaa andre Steder, og jeg er sikker paa, at vi ogsaa ville faa det at høre